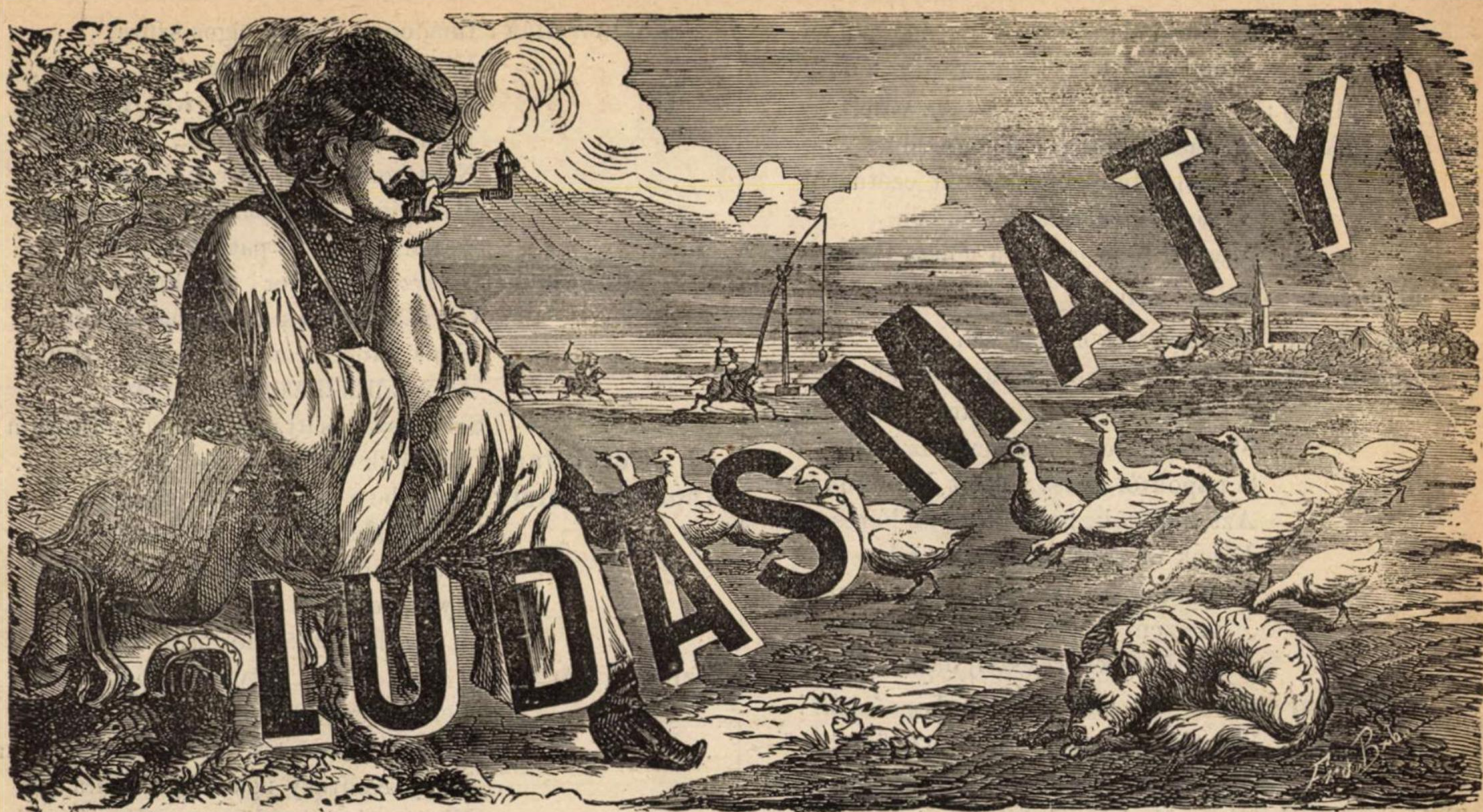

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a Kiadó-Hivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, február 4. 1872. 6. szám.

Gyüjtőknek öt előfizető után tisztelet-példány jár. Egyes példány ára helyben : 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz, ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi"-nak van szánva.

Szent konferentzia,

— a titkos lyukon elleste — Vig Ferke.

Elő hang, mely magyarázatul szolgál.

Megérezvén az időknek jelét . .
Mint némely állat, a mely mond í á t,
Sürgetőleg is késztetve attól
Mely kuvik hangon fülökbe kiált ..
Összegyültek az ultramontánok
Szent kaszinójuk helyiségébe,
Ott voltam, láttam, mind hallottam is
Mit szóltanak, s mi ment köztük végbe ;
Páter Tritytroty elnöklete alatt
A szent konferentzia igy haladt :

Páter Tritytroty : Szent társulat! mind hivatott szentek!
Kik az egyedül idvezíthető
Anyaszentegyháznak igen rongált
S düledező oszlopit tartjátok !
Az idő csak múlik, az óra üt,
Csúzos lábom a kalendárium,
Bizton mutatja, mint barometrum :
Az idő változik, — óránk ütött!
Ha tehát az igaz pápista vér
Nem lett még bennetek jakhecz vizzé,
S a protestans bitang szakadárság
Nem mételyezé meg erkölcstöket
Fel, fel ! s ismét azt mondom hogy
csak fel !
Itt az idő, most vagy soha! tegyünk !

Lókain : Nekem is régen fáj a tyúkszemem . .
Pedig Török József bizton mondá :
Hogy tyúkszemtapasza épen olyan
Infallibilis, mint fogoly atyánk !
(félre) Különben a ménkü is megüthet
Pápástól, papostól benneteket,
Nekem pénz kell! mert zöldfautczai
Házam maga van, s még párja nincsen!
Az alkalom itt! most kitapintom
A szent atyák duzzadó erszényeit!
(fent) Kezdenünk kell hát! Ámde egy kérdést
Legyen szabad elébb koczkáztatnom.

Mind : Halljuk!

Lókain : Szerelmetes szép szent atya
Nagy Tritytroty ! ki boldogult Eötvösre

Is kimondád, hogy ő hitvány ember,
Mond ki a nagy szót, van-e pénz?
Tritytroty: Az van!
Lókain: Tanácsom tehát e dologra nézt
Abból állna, hogy e szent czétusból
A jövő követválasztásokkor
Mentül több jusson a hongyülésbe!
Mind: Éljen! Éljen!
Szabó Imre: A nagy eszköz meg van.
Lipofnicki: Fiam Imre! ne kottyanj te bele,
Mert tudd meg, hogy notárus ember vagy,
Magyarul adod a schematizmust,
S papoktól kérsz voksot kananokra,
Azt tudjátok, hogy én nem keresem
Kinek merre van a képes fele . ?
Hanem az én szentelt tenyeremmel
Elvégzem a bérmálási actust
Rajt, ;hát akkor beszélj ha kérdeznek!
Szabó Imre: Nem ugy van az frater Lipofnicki!
Tökfejeddel nem éred te azt fel .
Mit, s mért teszek! ugye atyám Tritytroty?
Tritytroty: Ugy van, Ne bántsd fiam! értjük egymást,
Te meg fiam folytasd!
Lókain: Tehát igen
Folytatom, mint kezdém. Ó én égek
Bejutni már az országgyülésbe, —
Hogy ti nektek atyám! szolgálhassak.
Ugy irigylem Török Janó bátya
Sanyi fiát, s szent Szilágyi Virgilt;
Ó ha én ott csak egy kis beszédet
Tarthatnék a pápa érdekében!!!
(félre) Akkor tudom lenne mindjárt egy más
Péterfillérekből épült házam!
Hajnald: Meg lesz csak várj!
Jekelfalusi: (félre) Hiszen én tartottam
Nem itt, de Rómában a zsinaton;
S az a vén dög még maig se küldé
A bibornok kalapot!
Horváth Miska: Ugyám de
Mint egyezünk ki majd a kormánnyal?
Tritytroty: Fiam! kár neked a „Szabad Egyház“
Szakadonczi hasábin ugrálnod,
Ez az oka, hogy még értesitve
Nem vagy eddig. Én már kicsináltam
Hogy a zavarosban a halászásra
Szabad kezünk legyen a kormánynál
Prileszki: Vajjon?
Apponyi senior: Ne kételkedj! hanem hidd el
Tritytroty atyánk kenetes szavait;
S ne is akadékoskodj Miskával,
Hanem térj a Magyar Állam mellé
S abba irjál plébánus stylussal!

Kuthen diák: Imádom a boldogságos szüzet
Ki engem közétek hozott,
Mert ha én most ott a kis Kunságba
Majtai plébánus volnék, bizony
Nem igen tehetnék egyéb hasznot,
Mint hogy sündisznókat fogdostatva
Adnám zsirját a patikárusnak.
Ranolder: Ne érzelegj fráter! a te köröd
Ott a Mátyás diák hasábjain,
Finis sanctificat . . . tudod? tehát
Az infallibilitás szent lapját
Szerkeszd, és itt ne hálálkodj punktum!
Török Janó: Atyának és fiunak és a szent . . . . . .
Apponyi junior: Fogd be a szád te vén jézsuita!
Nem hiába kálomista voltál! . . . .
Majd Szilágyi mindjárt megkérdezi
Nyilt homloku kathólikus módon
A miről a napokban beszéltünk. —
Szilágyi Virgil: — Igen Török bátya s Apponyi gróf!
Velem együtt tőled azt kérdezik
Ó nagy Tritytroty! mi légyen az oka
Hogy Andrásy ugy kipirongatá
Elvtársaink küldöttségét Bécsben?!
Tritytroty: Ne bántsátok ti azt az Andrássyt,
Hiszen neki állása diktálja
Hogy ugy tegyen, a miként tesz.
Cziráky: Hogy hogy?
Tritytroty: Várjon csak egy kissé a nemes gróf!
Majd kifejtem tüstént állitásom;
Ő már régen azon mesterkedett
Hogy az eretnek Beust kicseppenjék.
Konek: S most a helyébe meg itt minálunk
Szintén eretneket ültetett be!
Viola: Ugy van. — Kálomista főkurátor
S magyar ministerelnök egyszersmind.
Ez az oka osztán hogy Ballagi
S Borsszem Jankó ugy henczegellenünk.
Tritytroty: A szent szüz nevében parancsolom
Favete lingvis! mert hát különben
Ugy meg bérmáltatlak Lipofnicki
Szent kenettel kenett kezeivel
Hogy az eget bőgőnek nézitek!
(Súgva Kovács Zsigmondhoz)
Mondtam ugye? minek tanácsoltad
Hogy e csürhét magunkhoz emeljük
Lásd még ma holnap fejünkre nőnek!
Kovács Zs. (súgva) Hisz ha parancsolod, én elküldöm
Mind a kettőt a mecsek hegyekbe
Erdőcsősznek, ámde magad láthatod,
Mily kitünően szolgál mind a kettő.
Konek az iljakat téritgeti,
Viola a véneket nyeri meg!
Tritytroty: (fenn) Tehát ő már régestelen régen
Aspirált a külministerségre,

S jól tudván hogy innét el kell menni,
Nem találván maga helyére mást
Az eretnek Lónyait dugá be.
De hisz jól tudjátok önmagatok
Hogy ő pénzkukacz a legjavából,
Nohát! nem tudjátok mit teszen ez?
Osztán hagyott, plántált ő minekünk
Olyan embert, ki kedvünkre való
Avagy kell-e nektek nagyobb mamlasz
Mint Pauper!? — Nohát borjuk?

Mind: Éljen!

Tritytroty: Ó miatta bizony akár tőbül
Kifordithatjátok a világot,
Vihettek be a népiskolákba
Akár pogány vagy indus könyveket,
Csinálhattok akárminő mappát;
Hirdethetitek a csalhatlanság
Szent dogmáját, s gőbölyei mellett . .
Kiket tanfelügyelőknek hivnak
Bevihetitek ez iskolákba
Főtankönyvül Bucsánszky Alajos
Csudateljes pápista naptárát.
Tehát: hegyezzétek fületeket, —
Ha az itt lévőkből ki nem kerül,
Mindazokat meg kell választani
Kik nekünk s a szent és csalhatatlan
Kathólikus anyaszentegyháznak
Felajánlják feltétlen magukat.
Pénz lesz, hogyha épen protestans is,
Ha mást nem kaphattok meg helyette,
Be kell vonni, lekötözni pénzzel,
Mert hát oly rafinirt jézuita
Mint T ö r ö k P á l, köztünk is kelendő.
Az ilyenek is használnak nekünk,
Miként Császár Bálint megmutatá. —
E szent czélra pedig szerelmesim
Minden eszközt ugy kell használnatok
Hogy ha már egyébbül ki nem telik,
Még ama legnagyobb gyönyörtül is
Fosszátok meg jól táplált testetek,
Hogy egy párral kevesebb legyen az
Unogahúg szentelt háremtekben!

Szabó Imre: Talán kerül más expediens is?

Tritytroty: No! csak éppen azt akartam ezzel
Mondani, hogy minden felett a szent
Klérus érdeke legyen a fő, mely
Oly gazdagon táplálja hasunkat.
És most vegyétek át csalhatatlan
Szent atyánknak atyai áldását,
Melylyel meg áld a fiúi kegyért. . . .
Melyet Péterfillér alakjában
Küldöttetek, s küldetek másszor is!
S most már menjen ki ki tüstént oda
Hova rendeltetett, a szerepek
A mint kiosztattak, végezzetek
Mindeneket hüségesen. — Ámen.

U t ó - h a n g,

(mely felvilágositásul szolgál.)

Ne félj tehát Magyarország népe!
Ehetsz, ihatsz dosztig, lesz nagy trakta,
A jobb oldal asztalára a szent
Klérus is a csemegét felrakta!
Lesz vevő sok, s kinek eladó lesz
Joga avagy lelkiisméreti:
Menjen oda, hol a kormány s papság
Egyesülve, . . . a borát méreti!

A helység kalapácsa

Petőfitől.

Hősköltemény 4 énekben.

Harmadik ének.

(Folytatás.)

Érté e néma beszédet
A helybeli lágyszivü kántornak
Dühteljes dögönyözője,
S engesztelve sohajtott:
„Lelkem lelke, bocsáss meg,
Hogy kételkedni merék
Hűséged aczél lánczának
Állhatatosságában.
Most pedig, oh kántor!
Téged veszlek elő;
Készülj a meglakolásra—
Rémséges leszen az,
Valamint rémséges a bűn,
Mit elkövetél.
Példádon okúljanak a késő unokák,
Hogy kell csábitni az ártatlanságot.
Hogy kell konykolyt hinteni
Két szerető szivnek
Tisztabuzája közé!“

Miután a nyelve megállott,
Két keze kezdett mozgani
A széles tenyerű Fejenagynak,
A helybeli lágyszivű kántort
Ugy ütögette a földhöz,
Mint a gyertyát mártani szokták.
A helybeli lágyszivű kántor
El kezdett bőgni, a mint még
Nem bőgött soha
Sem a soksipú orgona mellett.
Bőgése zavarnak
Lett okozója
A mulatók közt.
Megbomlott a táncz;
A kancsal hegedűs,

A félszemű czimbalmos,
S a bőgő sánta huzója
Feledte tovább hallatni
Hangszere égi zenéjét.
A nép oda csődült,
Karéjt képezve, holottan
A széles tenyerű Fejenagy
Példát ada a késő unokáknak,
Hogy kell csábitni az ártatlanságot,
S hogy kell konkolyt hinteni
Két szerető szivnek
Tisztabuzája közé.
A helybeli lágyszivű kántor
Bőgései közben
Ily szókkal esengett
A helség kalapácsához:
"Csak addig várjon a mig
Egy szócskát egy kicsi szocskát mondok —
Aztán verjen kelmed agyon,
Ha jónak látja."

A széles tenyerü Fejenagy
Ki már belefáradt
A példaadásnak kedvéérti
Földhözütésbe,
Ezeket szuszogá:
"Beszéljen, kántor uram!
Mentse magát,
Meghallgatom én az okos szót
Minden időben. . . .
Mentse magát."
S a helybeli lágyszivű kántor
Igy mentette magát,
Heverve a földön:

„Bünös vagyok egy részt,
Nem tagadom,
Mert megszeretém
Lángzó szerelemmel
A szemérmetes Erzsókot . . . .
De tehettem e róla?
Oh a szerelem
Nem oly portéka, a melytől
Elzárni lehetne a szivet;
Tündéri madár ez, a melynek
Ajtó sem kell, hogy a szivbe röpüljön.
Mint bölcsen tudhatja kegyelmed. —
De szerelmemet én
Titkoltam volna örökké,
Elvittem volna magammal
A más életbe a hol tán
Nincsen is élet —
Ha nem veszi észre Harangláb.
Ó észrevevé
S bujtotta tüzem,
Mi okért, mi okért nem?
Arról nincs tudomásom.
Ó volt, ki, midőn ma
Az isteni tisztelet alkalmával
Kegyelmed az álomnak karjába hajolt,
Ezt javasolta nekem:
Zárjuk kelmedre az ajtót,
S igy zárva levén,
Ma baj nélkül tehetem
Hóditásaimat
A szemérmetes Erzsóknál . . . .
S én balga szavát fogadám!"
Mindezeket mondá
A helybeli lágyszivü kántor
A megbánásnak örömtelen hangján.

Mint megfordul a rézkakas
A templom tetején
Ha más tájról kezd fúni a szél:
Ugy vett más fordulatot
A széles tenyerű Fejenagynak
Lelke, s irányt,
Mikor e szók érinték füle dobját.
„Mit szól kend erre Harangláb?„
Voltak szavai,
S nem szeliden mondott szavai,
„Igazolja magát kend,
Vagy akkép vágom fültövön
Hogy azonnal megsiketül bele."

Oda álla Harangláb,
A fondor lelkületű egyházfi,
S rendületlen nézve szemébe,

A széles tenyerű Fejenagynak,
Ily bátor szókra fakadt:

„Igazolni fogom magamat
Nem, mintha remegnék
A kend fenyegetéseitől
Jobban felkösse gatyáját,
A kitől megkelljen ijednem . . .
Érti-e kend ezt? —
Mind igaz, a mit kántor uram szólt,
A ki, úgy mellesleg mondva,
Gyáva, haszontalan ember,
Hogy oly pimaszúl rám vallott. —
Én bujtogatám őt,
Hogy csapja el a kelmed kezeiről
A szemérmetes Erzsókot,
Mert én kendet utálom,
Mint a kukoricza-gölödint."

„Ugyan úgy e?"

„Biz úgy ám!"

„Hát kend azt gondolja talán,
Hogy én kendet szeretem
Avval a macskapofájával?"

„Micsodával?"

„Avval a macska pofájával!
„Macskapofámmal?

Hát te, te süldisznó!
A ki kovácsnak tartja magát,
Pedig holmi czigánytól
Tanulta meg a kalapást . . . ."

„Hát még mesterségemet is
Gyalázni mered?
Te hitvány templomegér . . .
No megállj! majd megkalapállak."
S úgy megütötte
Öklének buzogányával
A fondor lelkületü egyházfinak orrát
Hogy vére kibuggyant.
Erre Harangláb
Ügyesen leütötte fejérül a kucsmát,
Megkapta hajának fürtözetét,

S oly istenesen kezdette czibálni,
Mint a harang-kötelet.

Ez iszonyú látvány
Megragadá gyöngéd idegét
A szemérmetes Erzsóknak,
S a szegényke
Ájulat örvényébe bukott.
Bagarja, a béke barátja,
Fölemelte szelíden
S ápolva tevé őt
Az ágy párnái közé.
Élettelenűl feküvék ott,
Mint a lepuskázott vadlúd
A tó közepén. —
De most jön a haddelhadd!

A midőn a vitéz Csepű Palkó,
A tiszteletes két pej csikajának
Jó kedvű abrakolója
Láta, hogy komlyabb kezd lenni
A dolog fordúlata,

Fejenagynál terme serényen,
S magát frigyes társának ajánlá.
Őt kedves kötelek csatolák
A széles tenyerű Fejenagyhoz:
Nála tanúlá tudnillik
A kovács-mesterséget
Valami két hétig. —
Hanem ekkor eleblábolt,
Mert nem volt hajlama a mesterséghez.
Vakarta inkább a lovat,
Semmint patkolta,
De azért kedveltje maradt.
A széles tenyerű Fejenagy,
S neki most is „mester uram“ volt.

„Mester uram!“
Kurjanta vitéz Csepű Palkó,
A tiszteletes két pej csikajának
Jó kedvű abrakolója,
„Ne féljen semmit, mester uram
Itt vagyok én is.“
S ezzel neki ugrék
A fondor lelkületű egyházfinak,
Hátán termett, s kezdte püfölni.

Nem birta Harangláb
Csepű Palkónak terhét,
És összerogyott,
De véle rogyott
A helység kalapácsa is,
Mivel üstöke mindig
Marka között volt még.
Nagyszerű volt ez csés!
Igy hullnak alá a kövek
A romladozó várak tetejéről
A völgy mélységébe.
A tusázókhoz több forró vérű legény
Csatlakozék,
Két pártra szakadva.
S lett rugás, harapás,
Fej-betörés, vérontás és a többi.

A lányzók pedig elvonulának
A kocsmateremből,
Mint elvonul a napnak sugara
Ha a zivatar támad.
S elkotródott a lyányok után
A béke barátja, Bagarja.

(Vége következik.)

Szabadkai krónika.

Matyi bácsi! Szörnyü dolgok történnek nálunk! — Gondolja csak . . . a balpártiak 9 helyütt gyujtották meg a várost! . . . No de meg ne ijedjen; mert nem taplóval gyujtogatnak, sem petroleummal, mint a párisiak; hanem csak kis balpárti lakomával, a mi a P. Napló szerint nem más, mint: „lankadtsági buzgalom és desperátió." — A gyujtogatók, mintegy 1400-an voltak. — No, hogy ilyenkor minden pandur talpon van és a katonaság is bereitschaftban áll: az igen természetes; mert különben: minő értelme volna a közösügyes alkotmánynak és Lénárd főispánságának?!

De most jön a java . . . Midőn szépen csendesen, mint gutgesinnt polgárokhoz illik, a vacsora után fel s alá defiliroztunk az utczákon, egyszerre elémbe kerül egy közösügyes Vetter és rám rival: halt, wer da?! — Én rá mondám: éljen a balpárt! — Erre ő kiveszi a bugyilárisát, és elmekegve beleirja: éljen a pal bárd*) passirt . . . s ezzel ő is tova ment.

Ebből is láthatja Matyi bácsi, hogy a mi főispánunk milyen derék ember?! — Ha sokáig él: úgy még osztrák csoropáros is lehet belőle. — És még is mennyire mossák szegény méltóságos fejét! — Pedig az 1000 frtos alamizsna sem kell neki, ha azt a minisztérium megtagadja. — Kell-e ennél pirulóbb szemérem?!

Óh szegény méltóságos Matykó! — Hát kell-e jegyző?! — kell e kanczelista a város kontójára? Igy antrágolja magát az ő kedves Franz barátja; de nem az a „Franz Ranz," a ki Bécsben halt meg, és nevét valamelyik dunántuli vármegyében eme sirversek örökitik:

„Gestorben in Wien auf der Gassen,
Hat Mutter und Vater verlassen"

Oh nem! — hanem azon Franz a ki még él, (éljen is sokáig! . . de csak a mamelukok élén) és még mindig czukros vizzel él, mint valami jurátus á la Presburger Zucker-Mandl. — De hisz, lesz módjában restaurátiokor keserüségét megédesiteni! . . . . . .

A propos! — Tudja-e Matyi bácsi, hogy febr. 8-án nálunk városi képviselői választás lesz?

— Hát tudja meg, hogy igenis lesz, még pedig olyan, a milyet Ádám apánk tartott a paradicsomban, t. i. „szüzies" minden „jelvény" nélkül; csak szőlőlevelet szabad felbigyeszteni . . . már persze oda a hová kell . . . de hol kapunk most szőlőlevelet?! — Jó hogy nem vagyunk tättovirozva, mint az indusok; mert akkor még voksunk sem volna.

— Tyüh! . . . most jut eszembe . . . hát ha ő méltósága a „körülmetélést" is jelvénynek fogja venni?! — Vége az emanczipácziónak! — Lélekszakadva sietek, hogy megtudjam a Herr von Miska bácsitól! — Adieu!

U. i. Matyi bácsi! ha találkozik a mi követeinkkel a Neue Weltben**) ugy mondja meg nekik, hogy a restauratióra lejöjenek; mert különben visszavonjuk a bizalmi nyilatkozatot.

Körpelesz.

*) Bárd ám a nyakatokra. Szerk.

** Velük csak a Priverski féle amazon-bálban találkozhatom. Szerk.

Szatmári aranytrombita,

ajánlva a „Reform" N-károlyi levelezőjének.

Ha csonka lenne is éveidnek száma,
A hazugságból te tanár lehetsz márma . ,
Zsiros subventiót jósolok én néked,
Mert a hizelkedést mesterileg érted.
Hogy az elforditás milyen ocsmány munka
Bebizonyitottad te azt a „Reformban,"
Az uj tisztválasztást leirván ott akként,
Hogy Borsszem Jankó sem tudta vón' azt másként.
Pedig ez neki már tanult mestersége,
Ebből él, -- ezért jár zsiros fizetése.
Hát néked szép öcsém vetettek-e konczot?
Azért hogy irtál a Reformba bolondot.
Tudom, hogy meg dicsért gazdád a főispán . .
Mert inyed szerint lett Jékey alispán.
Hát még ennek milyen öröme lehetett
Midőn a „Reformból" olvasta czikkedet?
Pedig én jót mernék állani felőle:
Hogy a mit olvasott, szót sem hitt belőle.
De hát hogy is hitt vón? mikor bölcsen tudja:
Hogy őt oda csak az erőszak juttatta.
A nyáj száma, a mely, reája szavazott
Kerekszám tett épen százhetven darabot,
Ennek is nagy részét tányérnyalók tevék,
A kikben a lélek törpe és nyomorék,
Kinek ép a lelke, — mondjuk ki igazán . .
A Jékey hadból egy iznyit sem kiván.

Az lenne még egyszer furcsa egy valami
Hogy ha ti lennétek Szatmárnak jobbjai.
Ilyet állitani nem vakmerőség-e?
Meg érdemelnéd, hogy meg nyirnának érte,
Per Schub kisérnének onnan ki mielőbb . .
Hogy ne métejezd ott tovább a levegőt.
A rosz személyekkel igy bántak el hajdan,
Rád nézve szerencse, hogy az most nem igy van,
Szép öcsém hallgass rám, adok jó tanácsot,
Ne csúszsz mászsz, hogy kapjál nagy urtól kalácsot.
Ha szert nem tudsz tenni arra szép szerével,
Ne légy nyalánk, érd be fekete kenyérrel.
Mert a nagy uri kegy, ingatag valami —
Nem szokott az örök időkig tartani.

Mit ez által szerzesz, piszkos egy kereset,
Ki öl az belőled minden önérzetet,
Ha hát még nem késő, térj az igaz utra,
Hol nem örököltél, ne ácsingózz jusra.
Érd be az eszeddel, a mit isten adott,
Kereshetsz te azzal jó izü falatot,
Borsszem Jankó legyen előtted a példa:
Nagy kincs a becsület, ne légy azzal préda.

Az igazügy kortese.

Alszik a világ,

(farsangi elmélkedés cadentziákban.)

Szélcsend uralkodik, széles e nagy világ . .
Nyugodtan alussza hosszú téli álmát,
Mint szikla üregben talpát nyaló medve,
Nyugodtan várta be szent Pál fordulását.

A szegény f r a n c z i a miként fizeti le
Bismark által reá rótt öt milliárdját?
Senki sem kérdezi, valamint nem szánja . .
Az éhhalál miatt halomra dölt Persát.

Hisszük vagy nem hisszük, dogmává van téve
A római pápa csalhatatlansága . .
Verbum régiumot, markába nevoti
Szent Nemkellfalusi ő nagy méltósága!

A m u s z k a, nagy csendben várakat épittet,
Vastag vaspánczélba burkolja hajóit,
Szaporitja, s oldalt tölthető fegyverrel
Fegyverzi slafrokos szöszke légióit.

A t ö r ö k, — csak nem hogy nyaka törik benne,
Annyira törekszik népét reformálni,
Oskolát épit, — ha netán sikerülne,
Ómár unokáit ki qualifikálni.

Mint szorgalmas gazda muszka töviseket,
Akként irtja ki a szent kolostorokat,
Az a kárhozatra készülő rosz o l a s z
Mint valami hitvány bordély lebujokat.

Gyehennát néki nem purgatóriumot,
Ki igy csalja meg a csalhatlan szent atyát.
Meg kell fosztani a gyónás malasztjától
Viktor Emánuelt, s minden perepúttyát.

Nagy erőfeszitést fejt ki a franczia,
Hogy ifju seregét organizálhassa,
Hogy azt a Sedánnál vett parányi kölcsönt,
Dupla kamatostól vissza szolgálhassa.

A b u r k u s — de mintha mitől sem tartana,
Pár száz ezrecskével szaporitja hadát,
Mert törik vagy szakad, de fen kell tartani
Az európai plenipotentiát.

Az a n g o l korona őrökös — nyugodtan
Várta a halált, — és óh csodák csodája,
Legtökéletesebb egészségnek örvend,
Holott — koporsóba volt már a fél lába.

Nyugat Ázsiába, — mint a „Magyar Állam"
Nagyon megbizható helyről értesüle :
Egész tartományok, népek milliói
Rohanva térnek a szent kereszténységre.

Még a s p a n y o l is, ki nem tartotta bünnek
Elüzni ragyogó szemü királynéját;
Minden tehetségét oda irányorza :
Hogy kellene vissza hóditani — Kubát.

És mindezt legnagyobb csendben viszik véghez,
Idegen nemzetség ne tudjon felőle,
A mit Pál cselekszik, a legközelebbi
Péter szomszéd — semmit ne lásson belőle.

* * *

Hát minálunk, zilált kedélyü magyarok!
Miként ment végbe a nagy reformátió?
Miként foglalta el királyi állását
Az isten tudja hogy hányféle nátió?

Hát a legszebb rendben néma csendességgel,
Sehol — és egynek se kiáltottak éljent;
Minek is lett volna ily kiskorúsággal,
Mindenki magára hozott volna szégyent.

Alszunk, — még a követválasztás is hallgat,
Pedig három éve ilyenkor, — javába . . .
Folyt a korteskedés, de most be van fagyva,
Csap, kulats, és minden kortes vezér szája.

Besze János uram, tegyen egy körutat,
Ajánlom Hevesnek fügedi járását . . .
Da pána bóh' priszám Ujhelyen se látta
Ily szives üdvözlégy s fogadtatás mását!!

Joskó Zazravecz,
szénégető.

Jelen számhoz van mellékelve „a z e l s ő m a g y a r g a z d á s z a t i ü g y n ö k s é g 1 8 7 2 - k i m a g á r j e g y z é k e.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos : **Mészáros Károly.**

Pest, 1872. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úriutcza 7. sz. a.